

Sissel-Jo Gazan

Krvavé
pierko

Z dánčiny preložil
Igor Slobodník

Sissel-Jo Gazan

Fenomenálna dánska autorka kriminálnych románov.

Svojím debutom *Krvavé pierko* si získala viac než 250 000 čitateľov v Dánsku a jej kniha vyšla v 17 krajinách sveta. Ocenili ju ako „dánsku detektívku desaťročia“ a kritici *The Wall Street Journal* či *NPR* ju zaradili medzi najlepšie mysteriózne trilery roka.

Na úspech nadviazala dvoma samostatnými príbehmi komisára Søren Marhaugeho - *Let lastovičky* a *Oko sovy*, ktorých slovenský preklad sa pripravuje. S. J. Gazan získala viacero literárnych ocenení a jej krimi prirovnávajú k takým majstrovským dielam žánru, ako je *Cit slečny Smilly pre sneh* Petera Høega.

Sissel-Jo Gazan sa narodila v Aarhuse, študovala biológiu a dnes žije s rodinou v Berlíne.

„*Krvavé pierko* je najzvláštnejšia a zároveň najgeniálnejšia krimi, akú som za posledné roky čítala.“

— The Washington Post

„Sprievodné informácie o šírení DNA, štruktúre lebiek dinosaurov alebo krídel vtákov sú rovnako zaujímavé ako hlavná záhada. Špičkový triler, ktorý je inteligentný a brutálne zábavný.“

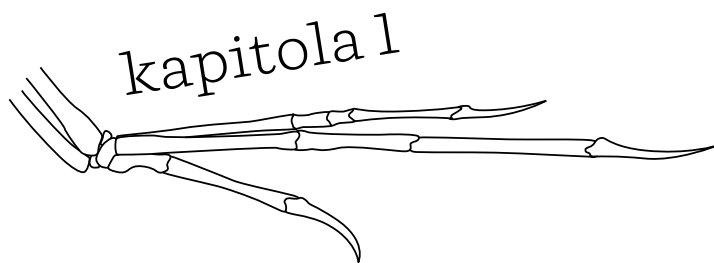
— Financial Times

„Bestsellerový debut S. J. Gazan dokazuje, že vedecká kontroverzia môže tvoriť skvelú zápletku kriminálneho príbehu... Je to úžasný román, v ktorom ide o drsnú rivalitu medzi vedcami.“

— Sunday Times

„Nápaditá kniha s nezávislou a mimoriadne schopnou hlavnou hrdinkou, v ktorej je okrem riešenia vraždy hlavnou témou aj vedecký výskum.“

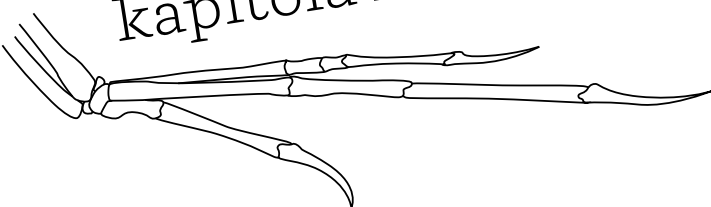
— Eurocrime

Solnhofen, Bavorsko, 5. apríla 1877

Anne Belle sa snívalo, že práve ona objavila *Archeopteryxa*, pravtáka z Bavorska. Expedícia už trvala šesť týždňov, na tvárach všetkých účastníkov sa dávno usadila tenká vrstva prachu a nálada klesla na bod mrazu. Friedemann von Molsen, jej vedúci, bol jediný, koho optimizmus neopúšťal. Ráno, keď sa Anna v polospánku vytiahla zo stanu a triasla sa od zimy, Friedemann už sedel pri ohni a pil kávu a podľa zvyškov ovsenej kaše v jeho ešuse bolo jasné, že si už stihol uvariť aj zjesť raňajky. Annu už unavovala ovsená kaša, prach aj plazenie sa po kolenách, ktoré prinieslo len príliš mladé kosti, nepochybne zaujímavé, vôbec však nezakladali dôvod, aby študovala biológiu, a už vôbec nie, aby zabila šesť týždňov školských prázdnin a znášala ťažké existenčné podmienky. Písal sa rok 1877 a v tejto časti sna Anna odrazu zistila, že tu čosi nehrá. Mala na sebe páperovú vojenskú bundu a hrubé kožušínové čizmy s gumenou podrážkou, Friedemannovi von Molsen to však akoby neprišlo vôbec čudné, hoci sám sedel v trojdielnom obleku z menčestrovej látky, na veste sa mu hojdala retiazka vreckových hodín, na ušiach mal narazenú vlnenú čiapku so šiltom a v ústach fajku.

kapitola 2

Bol pondelok ráno 8. októbra. Biologický ústav sa nachádzal v budove v tvare písmena H, medzi Zoologickým múzeom a Ústavom Augusta Krogha v Univerzitnom parku vo štvrti Østerbro. Hlavná budova predstavovala úzky žltý obdĺžnik so štyrmi poschodiami, ktorý z jednej strany lemovala ulica Jagtvej a z druhej vydláždený dvor. Anna Bella bicykel odstavila pred vchodom do budovy číslo 12, ktorá na druhom poschodí ukrývala oddelenie bunkovej biológie a porovnávacej zoológie. Ráno bolo nevľúdne. Anna sa pokúsila odovzdať Lily do jaslí, dcéra sa však od nej nechcela odtrhnúť a plakala. Stáli v šatni a Anna cez okno videla iné malé deti, ako si brali vankúše na sedenie a pripravovali sa na ranné aktivity, len Lily sa nechcela pohnúť z miesta. Zakvačila sa do mamy a jej bunda skončila plná soplôv a slz.

Napokon jej na pomoc prišla jedna z učiteliek. Lily sa pustila do ešte silnejšieho plaču a Anny sa zmocňovalo zúfalstvo. Prosebné pozrela na učiteľku, ktorá Lily opatrne zodvihla, takže jej mohli vyzliecť overal.

Anna mala už dlhšie výčitky svedomia. O Lily sa takmer celý čas starala Cecilia, jej mama. Sama jej pred šiestimi mesiacmi ponúkla pomoc, keď na ňu začalo štúdium klásť privysoké nároky.

„Nemôžeš predsa ísť každý deň o štvrtej poobede z práce a po dieťa, ak si máš udržať šancu splniť úlohy v stanovených termínoch,“ vyhlásila.

A tak aj bolo. Lily starú mamu milovala, povedala si Anna, tak prečo vlastne nie? Bolo úplne prirodzené, že si Cecilia vzala vnučku na starosť.

Posledné mesiace dlho a tvrdo pracovala a teraz, keď už prácu odovzdala, naháňala sa, aby sa pripravila na obhajobu a skúšku. Hoci Anne dcérka chýbala a uvedomovala si, že starostlivosť o ňu zanedbáva, pre Lily sa jednoducho v tejto rovnici nenašlo miesta. A koniec-koncov Lily sa u starej mamy cítila dobre.

„Prestaň, Lily,“ povedala. „Už musím ísť. Dnes po teba príde stará mama. Túto noc budeš spať u nej. Pust' ma!“ Musela sa už pohnúť.

„Len choďte,“ povedala jej učiteľka, „ja ju zvládnem.“

Keď si Anna na dvore za ústavom zamkla bicykel, zbadala Hanne Moritzenovú, ktorá sedela vo svojej kancelárii na prízemí. Pokúsila sa zaujať jej pozornosť, ale Hanne sedela sklonená nad písacím stolom a von nevyzrela.

Hanne Moritzenová bolo parazitologička, ťahalo jej na päťdesiatku a pred štyrmi rokmi Anne prednášala na letnom kurze v Brorfelde. Jednu noc nemohli Anna ani Hanne zaspať a náhodne sa stretli vo veľkej kuchyni, ktorá patrila univerzitnému laboratóriu. Hanne uvarila kamilkový čaj a zarozprávali sa. Najprv hovorili o odborných veciach, Anna však rýchlo pochopila, že Hanne na rozdiel od iných profesorov, s ktorými sa zoznámila, nijak zvlášť nebaví hovoriť o svojej profesii. Miesto toho sa zhovárali o dobrých filmoch a knihách a Anna si uvedomila, že si s Hanne celkom dobre rozumie. Keď začalo svitať, zhodli sa, že musia rozhovor ukončiť a ešte si trochu pospať. Keď ich však ráno rozospaté našiel kuchynský personál, boli pohrúžené do kartárskeho súboja.

Neskôr na seba pri rozličných príležitostiach narazili na fakulte, vymenili si pozdravy a banality a párkrát spolu

obedovali. Anna na Hanne obdivovala istú cieľavedomosť a vyrovnanosť. Od ich posledného spoločného obeda však už ubehlo veľa času. Akonáhle zvládne obhajobu, vynahradí si všetko, čo zmeškala. Svoje dieťa, Hanne Moritzenovú, seba. Hanne konečne za oknom zdvihla hlavu a s úsmevom Anne zamávala. Anna pozdrav opätovala a cez otáčacie dvere vstúpila do budovy číslo 12.

Oddelenie bunkovej biológie a porovnávacej zoológie pozostávalo z kancelárií a laboratórií ležiacich na oboch stranách dlhej chodby bez okien. Prvá kancelária patrila Larsovi Hellandovi, jedinému a neodmysliteľnému vedúcemu Anninej aspirantskej práce. Vysoký štíhly muž nemal jedinú skutočnú vrásku, čo pre biológov, ktorí si pri práci v teréne nikdy nechránili pokožku, nebolo typické. Len biele škvrny jeho riedkej brady, postupne sa rozširujúca plešina a fotografia smejúcej sa ženy s dcérou v puberte so zubným strojčekom na písacom stole prezrádzali, že má pred šesťdesiatkou.

Anna bola presvedčená, že Helland ju neznáša, ona v každom prípade neznášala jeho. Počas deviatich mesiacov, čo bola Hellandovou študentkou, si takmer nenašiel čas, aby ju skutočne viedol, na stretnutiach vždy prejavoval netrpezlivosť a nezáujem, keď sa jej ho už raz konečne podarilo dosiahnuť a položila mu konkrétnu otázku, zaviedol reč na inú, s jej prácou nesúvisiacu tému a nedal sa zastaviť. Na začiatku postgraduálneho štúdia to Annu rozčuľovalo a seriózne zvažovala podať na neho sťažnosť. Medzičasom už rezignovala a usilovala sa mu čo najviac vyhýbať, aj v piatok mu prácu neodovzdala osobne, len mu ju vložila do schránky na sekretariáte. Keď ju kontrolovala po štvrtý raz, práca v nej už neležala.

Dvere na Hellandovej kancelárii boli pootvorené a Anna sa okolo nich potichu prešmykla. Cez škáru zazrela časť Hellandovho kresla, spodok sivých nohavíc, ponožky a topánku, ktorá ležala nedbalo pohodená podrážkou navrch. Bolo to pre neho typické. Ak sa nachádzal v kancelárii, väčšinu času sa rozvaloval v kresle a čítal, obklopený úctyhodnou hradbou

z kníh a časopisov, čo sa v chaotickom neporiadku hromadili okolo kresla. Aj počas oných zriedkavých príležitostí, keď sa jej ako vedúci venoval, na stretnutí pololežal ako paša, ktorý návštevníkovi udelil vzácnu audienciu.

Ach, nebol v kancelárii sám, Anna začula vzrušený hlas a inštinktívne zacítila nebezpečenstvo. Bol to Johannes? Pokúsila sa zachytiť, o čom sa zhovárajú, ale potom to vzdala. Dozvie sa neskôr. Pridala do kroku a pokračovala chodbou.

Anna a Johannes využívali spoločnú kanceláriu. Johannes štúdium biológie ukončil, ale dostal povolenie, aby si ponechal písací stôl, lebo v spolupráci s Larsom Hellandom, ktorý bol v minulosti vedúcim jeho postgraduálnej práce, pripravovali publikáciu. Anna si dobre pamätala prvý deň na oddelení v januári, keď ju Lars Helland uviedol do miestnosti študentov, kde už sedel Johannes. Anna si ho zbežne pamätala zo spoločného základu a nechtiac si pomyslela *och, nie ten* a až neskôr sa vlastnej reakcii začudovala, keďže spolu vlastne nikdy poriadne nehovorili. Johannes vyzeral zvláštny a zvláštny aj bol. Mal vlasy zafarbené na červeno, okrúhle, nemoderné okuliare čiastočne ukrývali lepkavý pohľad, ktorý akoby ju zvedavo skúmal, a prvé tri týždne ju predstava, že sa budú deliť o pracovňu, znepokojovala. Jeho písací stôl pripomínal bojisko, všade stáli poloprázdne hrnčeky s čajom, nikdy nevetral, neupratoval po sebe a zakaždým si zabudol vypnúť zvonenie na mobile, a hoci sa vždy ospravedlnil, znerovňovalo ju to. Johannes na rozdiel od nej pôsobil dojmom, že so ziskom spolusediacej v desať metrov štvorcových veľkej kancelárii je nadovšetko spokojný a bez prerušenia rozprával. O sebe, svojom odbore alebo medzinárodnej politike.

Prvé týždne si ho Anna cielene držala od tela. Zodvihla sa a zišla do kantíny sama, hoci by sa patrilo spýtať, či sa k nej nechce pridať, keď jej položil otázku, odpovedala úsečne, aby nenadobudol pocit, že s ním chce nadviazať rozhovor, a keď nadšene navrhol, aby si spolu objednali koláče, odmietla. Johannes to však nevzdával. Jednoducho si jej odmeranosť nevšímal. Klebetil a hovoril, hlasno sa smial na vlastných

anekdotách, prinášal zaujímavé články, ktoré si Anna možno bude chcieť prečítať, a vždy pripravil dve šálky čaju, jednu servíroval s mliekom a medom, zábavné, presne tak mala čaj najradšej. A v istom okamihu sa mu Annu podarilo obmäkčiť. Johannes mal srdečnú a veselú povahu, prinútil ju po dlhšom... po veľmi dlhom čase sa smiať. Oplýval výnimočným darom, Anna sa len spočiatku nechala zmiatať jeho zvláštnym zjavom. Pohľad nemal lepkavý, ako si najprv myslela, len pozorný a otvorený. Akoby sa celý čas úprimne usiloval. Akoby všetko, čo Anna povedala, znamenalo čosi dôležité.

„Si naličený!“ prekvapene vyhlásila jedno jarné ráno krátko po tom, ako sa spriatelili.

Keď Anna dorazila do kancelárie, Johannes už sedel za svojím písacím stolom, mal na sebe kožené nohavice a havajskú košeľu, nagélované vlasy si sčesal dozadu, dlhé biele prsty roztiahol na klávesnici. Hnedé oči mu o polovicu zväčšovali okuliare a keď na ňu pozrel, nemala nijakú pochybnosť. Okolo očí mal zvyšky mejkapu.

„Som súčasťou gótskej scény,“ povedal s tajuplným úsmevom.

„Si čo?“ Anna si položila tašku na kancelársku stoličku a nechápavo na neho pozrela.

„A v piatok to bolo dosť divoké. Prišiel som prezlečený za *drag queen*,“ pokračoval tajomne. „V skutočnosti som si myslel, že som sa odličil poriadne.“ Kývnutím ruky ju pozval bližšie. „Pod, toto musíš vidieť.“

Hovoril a pritom jej na webe ukazoval obrázky. Klub sa volal *Červená maska* a na jeho podujatia organizované prvý piatok v mesiaci mala prístup len uzavrená spoločnosť. Názov klubu čerpal inšpiráciu z poviedky *Maska červenej smrti* od Edgara Allana Poea a stretávali sa v ňom príslušníci gótskej scény z celej Škandinávie. Keď Johannes videl Annin nechápavý výraz tváre, vysvetlil, že ide o subkultúru, a ukázal na fotografiu. Anna najprv nepochopila, na koho sa pozerá. Trochu androgýnne pôsobiaca žena s červenými vlasmi, perami

narúžovanými na čierne a dramatickými očami, oblečená v tesnom čiernom korzete, sieťkovaných šatách a kožených nohaviciach vybíjaných cvočkami. Pod fotografiou bol nápis *Orlando*. Anna sa spýtavo pozrela na Johannesa.

„To som ja.“

„Klameš!“ skríkla Anna a pomyslela si, že je ozaj hlupaňa. Samozrejme, že bol Johannes teplý!

„Čo znamená *Orlando*?“ chcela vedieť. Johannes sa na ňu prísne pozrel.

„*Orlando*, samozrejme, odkazuje na hlavnú postavu rovnomeného románu Virginie Woolfovej. Orlando je najprv muž a neskôr sa zmení na ženu. Rovnako ako sa na ženu s nástupom tmy mením ja.“ Zasmial sa. Anna sa neho zrazene pozrela a povedala:

„Okej.“

„Ale ja nie som teplý,“ doplnil. Akoby jej čítal myšlienky.

„Tak potom si čo?“ vyletelo z Anny.

„Som na ženy.“ Zažmurkal na ňu. „No a potom som ešte gót a niekedy na naše večierky prídem v prezlečení, teda v ženských šatách.“

„Zvyknete na tých vašich večierkoch sexovať?“ neovládla svoju zvedavosť. Johannes sa na ňu rozradostene pozrel.

„A možno by si sa k nám pridala?“

„Sklapni.“ Anna po ňom hodila gumu, nedokázala však potlačiť úsmev. „Nepýtala som sa preto. Som len zvedavá. Pripomínaš mi...“ kývla smerom k obrazovke. Johannes sledoval jej pohľad.

„Som tam riadne vyštafirovaný,“ konštatoval spokojný sám so sebou. Potom prstami zabubnoval po doske stola a pozrel váhavo na Annu, akoby uvažoval, či sa mu podarilo situáciu vysvetliť. „V *Červenej maske* sa nijaký sex nepraktizuje,“ vyhlásil. „Niektorí góti však nechodia len do tejto spoločnosti, ale aj medzi fetišistov. Ako napríklad ja.“ Pozrel sa skúmavo na Annu. „Ich klub sa volá *Inkognito* a podujatia sa tam uskutočňujú dva razy do mesiaca.“ Pošúchal si obočie. „A tam sexujeme. V klube sú tmavé miestnosti a ľudia